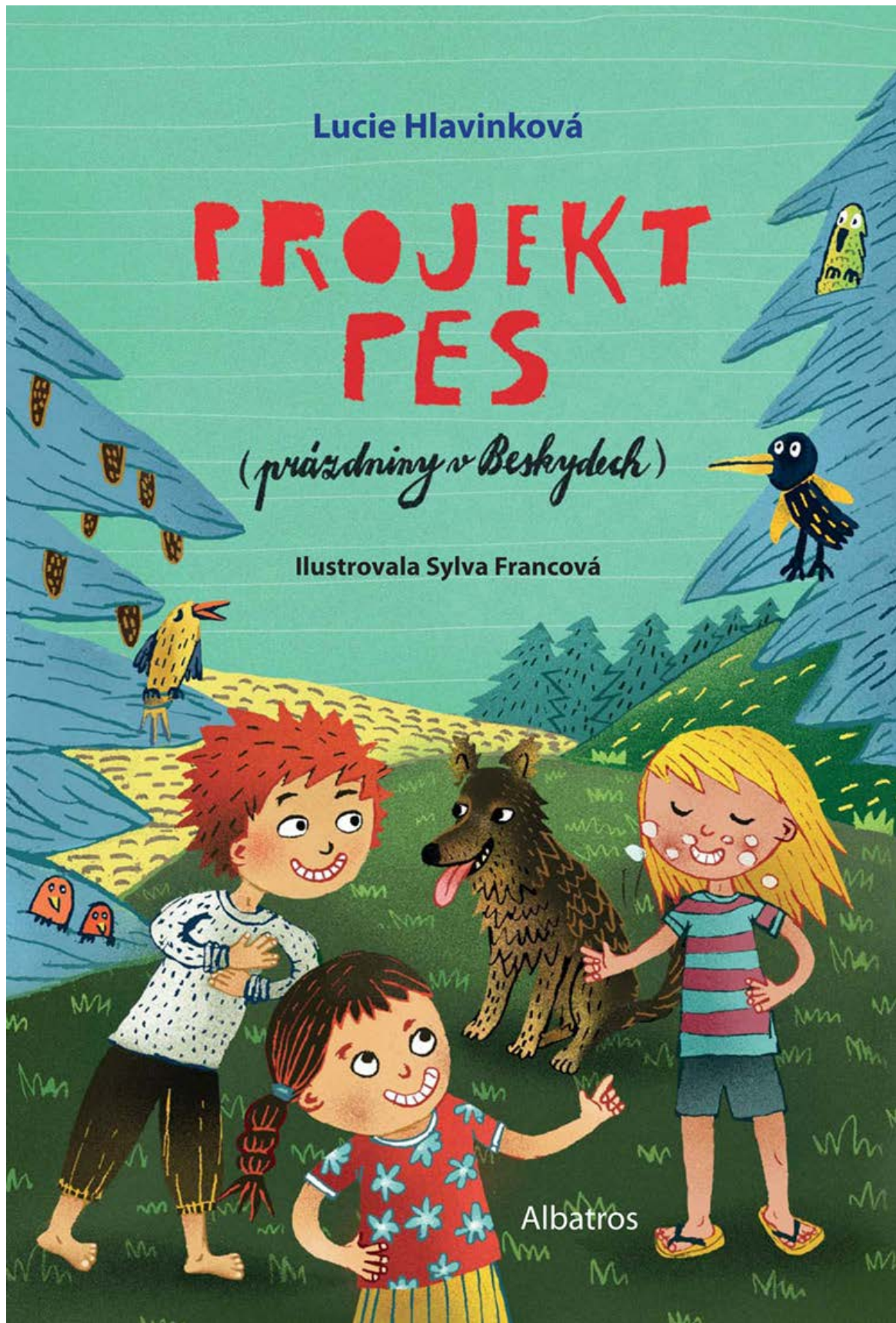

Lucie Hlavinková

PROJEKT PES

(prázdniny v Beskydech)

Ilustrovala Sylva Francová

Albatros

Projekt pes (prázdniny v Beskydech)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková
Projekt pes (prázdniny v Beskydech) – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PROJEKT GES

(prázdniny v Beskydech)

Albatros

PROJEKT PES

(prázdniny v Beskydech)

Lucie Hlavinková
Ilustrovala Sylva Francová

Víte, kterej pocit je jeden z nejlepších na světě? No přece TĚŠENÍ! Nejvíc v životě jsem se těšil, když jsem věděl, že si pojedu pro svého vysněného pejska. A teď se těším jen o málo míň, protože za pár dní začínají prázdniny!

Ty dny před prázdninama, kdy už se neučí, venku je teplo, takže máte úžasnou chuť na zmrzlinu, všude jsou třešně a jahody a na vás čekají dva měsíce bez školy, to je prostě PARÁDA.

A já pojedu s mým psem choďáčkem Dennyem k dědovi a babičce na chalupu do Beskyd! Úplně mě z toho lechtá v břichu nadšením.

Vždycky jsem tam jezdil moc rád, protože hned za domem je les plnej borůvek, s dědou děláme ohně, opíkáme špekáčky, chodíme na výlety a máme se tam úplně pohádkově. A letos to bude všechno ještě lepší, protože budu mít s sebou Dennyho!

Děda a babička jsou tátovi rodiče. Do Beskyd na chalupu se přestěhovali až na důchod, předtím bydleli ve městě, ale to jsem byl ještě malej a nepamatuju si to. Druhá babička, mámina máma, bydlí s náma, ale přes den chodí do stacionáře, což je taková jakoby školka pro důchodce, protože má Alzheimeru a nemůže už být sama doma, když já jsem ve škole a naši v práci.

Jediná věc, která mě mrzí, je, že se dlouho neuvidím se svojí nejlepší kamarádkou Monikou, která se mnou chodí do třídy a stejně jako já totálně miluje psy. Vždyť bez ní bych Dennyho ani neměl! Nedá se nic dělat, Monika má za pár dní odjet na tábor, ale budeme si aspoň psát a můžeme se taky vidět na Skypu, že jo.

Zato jsem se ke svému překvapení dozvěděl, že na chalupu pojedu se svým bratrancem Robinem, kterej má už dvacet dva let, je trošku zbrklej a praštěnej a pořád se hrozně snažil sbalit nějakou holku. To se mu teď podařilo, chodí s Evou, se kterou se vlastně seznámil díky mně a Monice. Potřebovali jsme si tenkrát od ní půjčit její československý vlčáky, teda psy, co vypadají úplně jako vlci, abysme zachránili jedno-

ho malýho kluka od nás ze školy před šikanou, ale to jsem vám říkal už minule a nerad bych se opakoval.

Ale vsadím se, že vás rozhodně zajímá, jak se má teď Denny. Už není štěňátko, vyrostl a je velkej jako dospělej pes, ale rozhodně se tak nechová, protože je teď něco jako psí puberták. Což znamená, že zkusí, jestli opravdu myslím vážně všechno, co mu říkám, a občas dělá, že neslyší nebo nerozumí, hlavně když potká nějakýho dalšího psího kluka. To se pak oba zastaví a poměřujou se, kdo je z nich jako větší borec. Naštěstí Denny není žádněj rváč, spíš trochu poseroutka a nepouští se do žádných rvaček. Je to prostě fajn pes a já jsem šťastnej jako blecha, že ho mám!

Tak, a už je to tady! PRVNÍ DEN PRÁZDNIN!!!

Jedeme s našima, Robinem a Dennym do Beskyd. Robin teda nadšeně nevypadá, pořád něco huhlá a vzdychá a naši se vždycky na sebe tak zvláštně podívají. Nemám moc čas to sledovat, protože každou chvíli kontroluju, jestli jsem Dennyho dobře připevnil do psího postroje. Abyste věděli, Denny moc často autem nejezdí, protože mu bývá špatně, takže si nejsem jistej, jestli mám všechny přezky dobře zapnutý.

„Tak jak je na tom ten pes?“ ptá se znepokojeně táta, protože už několikrát jsme zažili ten nejbleskovější výstup z auta na světě, aby se Denny nepoblíkal uvnitř.

„Zatím dobrý. Asi,“ zahlásím nejistě. Pes ráno nedostal jídlo, je nalačno, aby se mu nezvedal žaludek, a já se trochu bojím kousat do svýho rohlíku, abych mu nedělal chutě.

„Jak asi,“ mávne rukou Robin. „Vždyť se na něho podívej, je úplně nadšenej, na rozdíl od někoho, že jo.“

Nadšenej? Začíná mi v hlavě hryzat nějaká pochybnost, protože Denny vůbec nejeví zájem o můj rohlík, a to mi je trochu podezřelý.

„Podívej, vždyť to psisko se usmívá!“

„Asi se mu líbí krajina, natočte to na video,“ zasměje se máma, která chce Robina trochu povzbudit.

USMÍVÁ? Tak tohle se mi nechce líbit už vůbec. Denny se totiž neusmívá, to tak vypadá jen na první pohled! Spíš se tváří jako Joker z Batmana! Tlamička se mu zkroutila do takovýho prazvláštního šklebu, takže zavelím: „Tati, okamžitě zastav!“

A máme štěstí. Stihli jsme to. Ale jenom tak tak! Celá posádka auta kulí oči a všem je jasný, že jakmile se pes začne v autě nějak divně usmívat, je zle, a to doslova.

